

1747
Bredifan

**Om trogna arbetare i
Guds säd**

Eller

**Rätta Guds och wärs
Herras Jesu
Hanningabud**

Wid tilfället, då

**Församlingen war tillsammans
at falla sig Lärare;**

Hällen i

**Skeppsholms-kyrkan
På Apostlarnas Simonis och Judæ dag**

År 1747.

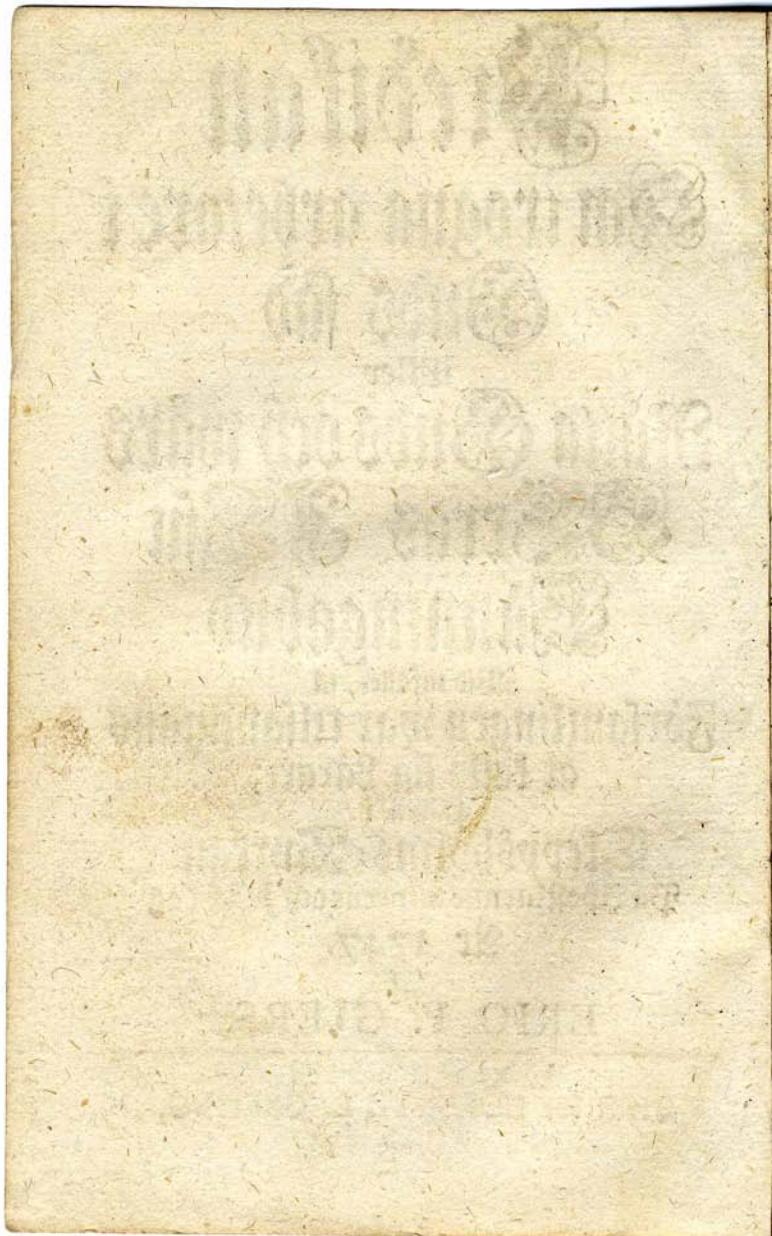
Af

ERIC. P. GIERS.

G E D E R S O M,

Tryckt hos LORENTZ L. GREFING,

Ex A: 2 C (Ret. shot...)





I Guds Faders och Söns och
thens helige Andes Namn
Amen.

Exord.

SERRE ! HERRE ! Tu all-
mächtige, allwise rättfär-
dige och helige Gud ! Tu
store och starke Gud ! Tu
vår trofaste, långmodige
och varmhertige Gud ! at Tu vår-
digas i tina såd trogna arbetare sän-
da ; at Tu tin Andä och kraft vär-
digas med ordet gifwa , och at Tu
alla bedröfwada och blödiga wärdis-
digas hielpa och trösta ! therom bedie
wi Dig synnerligen på thenna Moraons-
stunden ; Hör oss milde HERRE Gud
i Jesu Namn , Fader vår !

Evangelium: Matth. 10:1.

Inledning.

När Jesus såg folket, ömkade han sig öfwer them, at the woro för-
 låtne och förstingrade, som the får,
 som ingen herdan hade. Ty sade
 han til sine lärjungar: Såden är
 mycken och arbetarena äro få; be-
 der förthen skuld sådenes Herre,
 at han sänder arbetare i sin såd.
 Dessa orden anförer Evangelisten
 Mattheus näst framman fört vårt
 Evangelium; hwaraf wi kunna se,
 hwad ömt och sorgfälligt hierta vår
 Frälsare hafwer burit, och ännu bär,
 för oss arma menniskor: thet ömkar
 honom, at se förlåtne och förstingra-
 da själar, the äro sådane, som af brist
 på goda och trogna lärare icke tilbör-
 ligen, eller efter Guds sinne, warda
 stötte och underwiste til salighet, utan
 af wanskötsel måtte förderfwas i sina
 egna

egna syndiga wägar. Sådane kal-
 las här förlätne och förstingrade.
 Men Jesus ömkar sig öfwer them,
 han wil gärna frälssa them, och til
 then ändan wil hafwa trogna arbe-
 tare utsända, som förkunna all Guds
 wilja och råd til thetas salighet. Ther-
 före sade han til sina lärjungar: Såd-
 den är mycken, men arbetarena äro
 få, nämligen the trogne och gode ar-
 betare, och widare upmanar them, och
 samt med them of och hwar en öm-
 hiertad siäl, at bedia Gud, thet han
 wärdigas sända sådana arbetare, som
 honom trogne, och sådene nyttige
 äro. Guds helige Ande göre sam-
 ma wår Frälsares trohierteliga för-
 maning kraftig uti allas wåra hjer-
 tan på thenna dagen! Hurudana ar-
 betare äro och böra wara wisar wårt
 upläsna Evangelium, i anledning
 hwaraf wi på thenna stunden i mö-
 geligasta forthet wela handla

Om the trogna arbetare i Guds
såd, eller rätta Guds och wårs
HERRAS JESU Christi Sanning-
gebud.

Wi betrakte,

- 1.) Theras kallelse och sändande,
ther igenom the warda satte til ar-
betare i Guds såd.
- 2.) Theras arbete och syssla,
Och
- 3.) Theras wisa och Christeliga
umgängelse med them som the
hafwa at sköta.

Men alle rope wi nu til tig, Dß är ej
annat til råde ic.

Wi tage strårt Evangelium i öfwerwä-
gande, at ther af lära känna the
trogna arbetare i Guds såd, eller
rätta Guds och wårs HERRAS JESU
Christi sanningebud. Wi märke

1.) At sådane måtte wara kallade och sändes;
ty Evangelium i sammanhang med thet föregående
lyder så: Och han kallade sina 12. Lärjungar til
sig, och gaf them makt öfwer the orena andar,
at the skulle drifwa them ut och bota allehanda
siukdom

sjukdom och allehanda krankhet. Thesse 12
 sände **JESUS** sedan ut och bød them och
 sade: går icke på Hedningarnas wäg. Dem
GUD och wår Frälsare sänder, them plågar
 han först med gåfwor utrusta och bereda samt
 gifwa magt och förmågo til arbetet. Han kallade
 them och gaf them magt öfwer the orena andar,
 och så sände han them. Och ändock ordet icke af
 personens beskaffenhet, som thet förer och predikar,
 utan i och för sig sielf äger Gudomelig krafft til si-
 lars omwändelse; likwäl tilhörer med rätta en så-
 dan at sielf wara upwäckt och omwänd til **HERRAN**
JESUM, samt rättfärdiggord och helgad eller stads-
 fästad i Guds nåd, och thet under hafwa erfarit
 Christi kraft i sig sielf öfwer synden, satan och allan
 andelig själa-sjukdom; på thet han med så mycken
 större sin egen wisshet och wålsignelse må kunna
 wittna thet om för andra. Ty så sade Frälsaren til
 Paulum: Thet til hafwer jag uppenbarat mig
 för dig, at jag skal skicka dig til en tienare och
 wittne om thet tu sedt hafwer, och theslikes
 om thet jag dig ännu uppenbara skal. Och wil
 frålsa dig för folket och för Hedningarna, til hwil-
 ka jag sänder dig (märk nu hward fördel thet haf-
 wer med sig at först wara kallad och sedan sänder til
 et wittne) at tu skal öpna thetas ögon, at the
 skola omwändas ifrån mörkret til liuset och ifrån
 satans makt til Gud, at the skola så syndernas
 förlåtelse och lott ibland them som helgade war-
 da genom tron: til mig, Apost: g. 26: 16, 17, 18.

Sådane ämnen, som hafwa för sin egen del
 lärdt känna Christum och hans salighet, äro med
 thet samma wordne rätta kännare af Jesu öma
 hiertelag emot fattiga syndare, hwarföre the och
 med så mycket större hug och nit, hafwa all möda
 ospard til at så mycket genom Guds nåd mögeliget
 är, draga them alla med sig til Frälsaren. Wi se
 et märkwärdigt exempel ther på uti Joh. 1. theräst
 thet står om Andrea, då han allenast en dag, eller
 en stund på dagen, hade varit hos Jesum, och se-
 dan dagen ther på fann sin broder Petrum, sade han:
 Wi hafwe funnit Messiam, och hade honom til
 Jesum; äfwen så gorde Philippus med Nathanael.
 Men ändock sådane män, som i sina själar lärdt
 känna Jesum, kunde i thet affeende wara skickelige
 at tiltråda thet offenteliga Läro-ämbetet; så fordras
 likwål ännu, innan sådant wärkeligen kan ske, en kal-
 lelse och et utwärtens sändande, ther igenom sådane
 warda affskilde och utwälgde til Församlingens
 tienst. Thet sker gemenligen på thet sättet, at an-
 tingen Öfwerheten, såsom i Guds stad och ställe,
 förordnar, eller Församlingen uti kärlek och för-
 troende begärar någon sådan Gudelig, sig weders-
 börligen föreslagen man, och under upricchtig bön til
 Gud wälger och utkorar honom för sin lärare, samt
 updrager honom sin själa skötsel. När så tilgår,
 och inga falska affigter å någonthera sidan drifwa
 wärket, så är then walde ordenteligen kallad och
 sänder, hwarwid han sielf kan sig i sit samwete
 trygga, och äfwen församlingen, som i ren affigt
 på Guds ära och sin salighets befrämjande, ho-
 nom

nom önskad, sig intet tvivvelsmål göra. Thetta är så klart, som thet står om Paulo och Barnaba, at så närare Lärare och Propheter uti Församlingen i Antiochien tiente Heranom och fastade, sade then Helige Ande: Stig mig ut Barnabam och Paulum, til thet wårt som jag hafwer kallat them til. Och the fastade, bado och lade händerna på them, och the kallades straxt sände af then Heliga Ande, Act. 13:2.

D. Luther bestyrker ofwan berörde kallelles sätt af eller genom Församlingen, i thy at han fordrar at församlingen eller öfwerheten skal tilbiuda eller bedia en rättssinnig man ther om, at antaga sig församlingens skötsel: Thet är, säger han, så en kallelse i kärlek, som flyter af kärlekenom, i hwilken wi alle äre skyldige hwar annan, thet heter: älska tin nästa som dig sielf, altså om han behöfwer mig, och kallar mig, så är jag skyldig at göra (om jag annars ther til stickelig är) ty Guds ord biuder mig at jag skal tienä min nästa, Kyrk. Post. 8 Trin. pag. 836. Äter igen råder samma man them, som äro nog begärlige efter Församlingar, fast the aldrig hafwa märkt en min af theas förtroende och kärlek för sig, at the skola wänta, til thes the warda kallade: Käre, säger han öfwer Evangelium på S. Andreæ dag, pag. 1117. Vänta doch tills Gud fordrar dig, och war emedlertid trygg och wid godt mod; ja om tu och wore klokare, än Salomon och Daniel, så skal tu dock fly theröföre,

före, som för helshvetit, at tu allenast et ord talade, innan tu först är bleswen påtänkt och kallad: Behöfwer Gud tig, så kallar han tig wäl, kallar han dig icke, läre! så råmnar tu ju icke af konsten. Tu tänker som en däre på then nytta som tu wil skaffa; tro mig, ingen kan göra nytta med predikande, som emot Guds wilja tränger och trugar sig ther til. När så en man är kallad och sänder, eller som ordet kan förklarar, ordenteligen walder til thetta wigtiga ämbetet, märke wi widare och för thet.

2.) Sielswa arbetet och sysslan ther til han kallad är. Then består ther uti, at han 1 skal gå och uplösa the borttappade får eller förlorade syndare, 2) predika för them at himmelriket ärhardt när, at nåden i Jesu är allom öppen, som tilbiuder them salighet, och 3) göra them helbrågda och saliga. Thessa trenne wigtiga omständigheter wele wi ytterligare hwarthera för sig betrakta til större lius i saken.

Angående then 1:sta, så säger Jesus til lärjungarna: går til the borttappade får af Israels hus. Thet är, söker up the förlorade och wilfarande syndare i Israel. Men at här egenteligen förmåles Israel och ther emot förmenes Apostlomen thenna gången at gå på hedningarnas wäg, och i the Samariters städer, thet wil icke affåra oss, som fordom och woro hedningar, at hafwa igenom Apostlarnas vittnesbörder om Christo, blifwit uplöste. Ty innan Christus hade fullkommat återlösning

lösnings-wärket, säger han om sig sielf? Jag är icke sänd utan til the borttrappade får af Israels hus; them borde han först tilbiuda sin nåd, så som han och war födder ibland them, och ther skulle lida och dö, til en försoning för werldenes synder: han kunde therföre icke sända sina lärjungar vidare, än ibland thet folk han sielf wistades, til at wittna om sig. Men efter fullkomnat lidande, död och upståndelse, gaf han Apostlomen ren befallning, at gå ut i hela werlden och predika Evangelium allom creaturom, så skulle the ej mindre ibland hedningar och Samariter, än ibland Judar söka igen förlorade får. Thet är och thet första, som än i dag hörer til hwart och et Jesu sanninges bods syssa, på hwad ort och ställe, eller til hwad Församling thet och hälst må wara sändt.

Men hwad wil thet annat säga, at söka up förlorade får, än öfswertyga säkra syndare om sit synda, ålände, samt fråga efter sådana, som låta öfswertyga sig therom, och så the se sig förlorade, hemligen sucka efter hielpare. Til then ändan bruka Jesu wittnen lagen, at ther med wäcka på själar, och spörja, om ther är någon känsla af synden: genom thet medlet finna the skuldenärer för Gud, som genom Lagsens rättmätiga fordringar låta öfswertyga sig, at the äro dödsens barn och stå under förbannelsen, och fölgakteligen äro wida wägna bortkomne ifrån Gud och hans nåd. Innan Jesu sanningebud få syndare til then årtänslan, hafwa the inga hunden at lägga them under armarna, the kunna så länge icke hugna them med thet

thet liusliga bodskapet at the af nåd äro salige ; utan the straffa, truga och förmana them, dock med all saktmodighet och lårdom, 1. Tim. 4: 2. och ropa : waka up tu som sotwer, och stat up ifrå the döda, så warder **JESUS** tig uplysandest, Eph. 5: 14. och så vidare; ty the söka efter borttappade får och wilja föra them til rätta.

2.) Hörer til sysslan, at predika för the borttappade får, at himmelriket är hart när: går och prediker och säger, himmelriket är hart när: thet wil säga thet samma, som Johannes döparen midt under sina skarpa botpredikningar sade til Judarna: midt ibland eder står then icke kända, Joh. 1: 26. Här är himmel och salighet midt ibland eder, wil han säga, och j weten thet icke; han förstår thet med intet annat, än **JESUM**, hwilken han och dagen ther på utwiste och sade: Si Guds Lamb, som borttager werldenes synder. At lära rätt känna thetta lambet eller **JESUM** til sin person och ämbete, thet frålsar ifrån synden och gifwer ewigher salighet, som Johannes Evangelistens vittnesbörd klarligen intygar: Ordet wardt kött, säger han, thet är, Guds egen Son blef menniska, och bodde ibland oss, och wi sagom hans härlighet såsom enda Sönsens härlighet, af Sådrenom full med nåd och sanning, och af hans fullhet hafwe wi alle fått, och nåd för nåd, Joh. 1: 14, 16. Här om skola nu alla rättsinnige arbetare troligen mittna: the skola predika thet saliga Evangelium för fattige och bekymrade syndare efter **JESU** ord: Them fattigom warder predikat

Evan

Evangeliu[m], Matt. ii: 5. The skola predika JEsu sum werldenes Frålsare, såsom närwarande, och antå ther til, såsom full med nåd och sanning, the skola beskriwa thet nåderika Försonings-offret för werldenes synder, ther igenom Gud hafwer försonat werldena med sig sielf och icke vidare wil förebrå oss våra synder, 2. Cor. 5: 19. så wi faile JEsu til tota och med trone anamme honom; ty hwar och en som tror på honom skal icke förgås, utan få et ewinnerligt lif, Joh. 3: 16. The skola predika förlossning genom hans blod och syndernas förlåtelse efter hans nåds rikedomar, Eph. 1: 7. och frid med Gud genom JEsu[m], Act. 10: 36.

Här wid bör et JEsu sanningebud noga akta sig, at thet icke förwandlar ewangeliu[m] i lag, hwilket lätt kan ske, så man ensidigt föreställer syndaren JEsu lefwerne och exempel af fattigdom, försakelse, lidande och lydno, therigenom blödiga samweten råka in i klenmodighet, i thet stället the borde dragas til förtroende för JEsu och försäkran om sine synders förlåtelse. At så predika ewangeliu[m], at sialar therigenom föras in i tråldomsfruktan och klenmodighet, är at förwända ewangeliu[m]. Et helt annat lärosätt hafwer HErren redan 800 år för Christi tid tillagdt Nya Testamentsens ewangeliska witten, therom Esaias anförer HErren sielf talande i Prophetians 52: 5 c. Huru skal man här bära sig åt med, säger HErren? Mit folk warder förgåfwes förfördt: the som råda öfwer them komma them til at gråta, säger HErren, och
mitt

mitt namn warder altid dag ifrån dag försinad. Therföre skal mitt folk känna miet namn på then tiden, ty si, jag wil sielf tala. Märk nu: O! huru liuslige äro på bergomen bodbåras renas fötter, the som frid förkunna; predika godt, förkunna salighetena; the som säja til Zion, tin Gud är Konung. Liusliga och fridåls skande måtte Jesu sanningebud wara, så the upstiga på högerna och uphåfwa sina röst, såsom en basun, at kalla syndare til Guds Lamb, som borttager werldenes synder: the måtte tala liusliga med them, på thet the måtte få lust och kärlek för ordet, Innda kallelsen och komma til Jesum. Hwar och en upväcker syndare måtte få intröck i sit hierta och sinne, af en sådan kundskap om JESU, som straxt i omvändelsen lärer honom siunga med Församlingen:

O Jesu Christ tu nådenes beun,

Tu lefwande wattukälla,

En syndares bön af hiertans grund,

Låt för tit ansikte gålla;

Tin stora nåde och liusliga namn,

The locka mig arma syndare fram,

Min nöd för tig at stålla.

Swånsk. Psalm. bok, N:o. 221. I

Doctor Lutherus hafwer åfwen märkeligen uttrat sig i thenna punkt och wisat then försiktighet som bör brukas wid Evangelii förkunande. Tu må se til, säger han, at tu icke gör af Christo Mose, eller en lagbok af Evangelio, såsom

såsom NB. här til dags skedt är; förty Evangelium far icke enkom efter gärningar, at wi dermed fromme och salige warda skole; ja thet fördomer sådana gärningar; utan thet far allenast efter tron på Christum, at han hafwer för oss öfverwunnit syndena, döden och helfwitit, och altså giordt oss fromma, lefwande och saliga, icke genom våra gärningar, utan genom sina egna gärningar, död och pine, at wi oss måge tiltaga och ägna hans död och seger likawist, som wi thet sielfwe giordt hade. ■ = Men när man wet hwad hans gärningar och bedref war, wet man åntå icke thet rätta Evangelium: ty dermed wet tu icke ännu, at han tig til godo syndena, döden och helfwitit öfverwunnit hafwer. Alltså är icke thet weta Evangelium, när tu en sådan läro och bud west, utan då then rösten kommer som säger: Christus är tin egen med lefwerne, läro, gärningar, död, upståndelse och allt thet han är, hafwer, gör och förmar. Alltså se wi ock at han icke nödgår eller trugar, utan wänliga loftar, sågandes: salige äro the fattige; och Apostlarna bruka theslikes sådana ord: jag förmanar, jag beder ic. så at man allestädes ju ser huru

Evan-

Evangeliem är icke en lagbok, utan rättliga är en predikan eller förkunnelse om Christi wålgärningar, som han oss bewisat och tilågnat hafwer, om wi tro. Men Mose i sina böcker drifwer, twingar, trugar, slår, och straffar grufweliga, ty han är en lagskrifware och drifware (så långt Lutherus i förspråket til Nya Testam.)

3.) Hörer ännu til syftan at giöra the fundna siälarna helbrägdade eller saliga: Görer the siuka helbrägdade, the sperålska rena, reser up the döda, utdrifwer dieflar. O! en stor syfta! Här kommer thet til måtta, at sändebuden hafwa sielswa årfarit i sig Jesu magt och kraft öfwer the orena andar och allan andelig siukdom: then magten är icke widare theras, än han fölger med ämbetet och the i sig sielswa kraftiga nåde-medlen, som Herren them ansötrödt hafwer, hwilka, då the them rätteligen bruka, bewisa sin fulla kraft til syndares frålsning. I thenna måttom kommer saken an på en rätt tillärpning af Evangelii hemlighet, efter hwar och en siäls tilstånd besynnerliga, såsom, at Guds allmänna kärlek i Sonens mennisko-blifwande lämpas emot all twefkan om Guds nåd: Sonens fullkomliga lydna, therigenom han upfylte lagen för oss, emot lagsens fordran, anklagan, dom och fördomande: thet heliga korsset med Jesu lidande, pino och död i vår stad emot syndernas skuld och förskräckande: thet heliga försonings- och renings blodet, emot samwets orenligheten, syndasmit.

smittan och spetsalkan: Jesu förbön på korset emot själens kallförmåga i sina mörka anfåktningstunder, och så vidare. Men på syndarens fida kommer thet altsammans an på en lefwande tro, och med trone komma alla Jesu wälgärningar och återwundna rättigheter of til goda, och försätta of i et wälsignad tilstånd.

Förthen skuld se wi, at så en man, med sin befångde och månaderasande son, kom til Jesum och bad om hielp, swarade Jesus: Om tu kan tro, Matth. 9: 28. Ja thet wil wisseligen nåd thertil at kunna rätteligen tro. När of Petrus och Johannes gjorde en man helbrågda, som varit lam och ofärdig i 40 år, tilskrifwa the trone then undergörande kraften: Tron, säga the, som är genom Jesum, hafwer gifwit thenna hans helbrågda, i allas edra åsyn, Act. 3: 16. Ufwen så förhåller thet sig med syndares andeliga sjukdomar eller synda-förderfwelser och theras botande; thet måtte ske genom trona: Genom trona så wi syndernas förlåtelse, therom alla Propheter bära witness börd, Act. 10: 43. Genom trona rengör Gud hedningars hiertan, Act. 15: 9. Genom trona warda wi frälste, Eph. 1: 8. Thet ligger så stor magt uppå at så en lefwande tro upwäckt uti syndares hiertan, på thet the måtte blifwa helbrågde. Huru thenna andeliga helbrågdegörelsen genom Evangelium i trone sker, kunde man ensfaldeligen med liknelse af en läkare föreställa. Läkaren gör sig först underrättad om sjukdomen, och sedan förordnar han theremot en god läkedom; then samma

beskrifwer han för then siuka, och synnerligen be-
 rømmër theß kraft emot hans sjukdom: genom så-
 dant tal intager han then sjukas förtroende, at han
 utan motsägelse, och med mycken begärlighet tager
 in läkedomén i någon tbertil ordinerad druck, och
 dermed fortfar then siuke ända in til theß sjukdo-
 men uphörer.

Sådane läkare äro JESU vittnen i andelig
 måtto: the undersöka och uptäcka thet farliga och
 dödeliga tilståndet i synden, men the wisa bot och
 hielp theremot i JESU försoning och återlösning:
 thesom tala the så liuft, nåderikt och wälsignadt,
 och wisa, huru hwar och en, som med trone fat-
 tar thet beslut at taga emot nåd, försoningsblodet
 och lösen eller förlikningen med Gud, theruti blif-
 wer frälst; at i, med och genom sådant tal går
 up i syndarens hiertan, tro och lust, smak och tycke
 för sielfwa saken, och the finna, at ju mer the höra
 thesom talas, ju dyrare och kärare blifwer JESUS
 them, och ju kärare JESUS så blifwer, ju starkare
 bewisar sig, thesas tros-hunger efter honom, och the
 få full delaktighet i hans wälsignade försoning.
 Man kan här lifna Evangelii ord och föreställningar
 wid en söt must, theruti syndaren med trones mun
 intager och niuter JESU korsfes, blods, döds och
 försonings kraft, theraf själen warder helbrågda.
 Härtil måste thet komma, at Evangelium bewi-
 sar sig wara en Guds kraft til salighet them, som
 tro, Rom. i: 16. Och en sanfärdig förändring må-
 ste therigenom föregå i syndarens hiertan, at thet
 skidligt kan sägas om them: *J woren såsom will-*
 farande

farande sår, I woren döde i synder, i woren spet-
 älske och satans slafwar; men i ären nu friaorde,
 rene och somwände til Herdan och edra stälars
 biskop; hwilken wåra synder sielf offrade i sin
 lekamen på trä, på thet wi skulle wara döde
 syndene och lefwa rättfärdighetene: genom hwil-
 kens sår i ären helbrågde wordne, 1. Pet. 2:25.
 Ut Apostelen här anförer Jesu sår, och therutur
 härleder syndares helbrågdagörelse, thet wil mera
 säga, än et ködligt sinne kan begripa. Then som
 sielf i trone funnit sin helbrågde ther uti, wet at
 wårdera them, och håller them för sina rätta hälso-
 brunnar, friståder och saligaste blifställen i trone.

Hårom låser man en gudälskande siäls egen
 uttåtelse, uti en af wåra kyrko-böner, som står i wåra
 större Psalm-böcker i ordningen then 21, såsom fölger:
D min Frälsare! hwad för en liustlig hwilo-
 kammar hafwer tu tilredt för mig elån-
 dan uti tina heliga sår? Hwad för en
 rik tröst finner jag uti them, emot alla
 mina synder? Huru härligen löser iher
 tin kärlek och stora trohet! ja min Förlös-
 sare, alt hwad jag tarswar min siäl til tröst,
 thet tager jag utur tina heliga sår. Tu
 hafwer låtit öpna för mig tin helga sido,
 på thet at tit kärleks-rika hierta skulle
 wara mig fattiga syndare uppenbart. Ty
 uti tin lekamens sår finner jag hiertans
 nåde och godhet; utur tin sido flyter min

salighet, och utur tit hierta min tröst. Ut
 tina sår lysar och skiner vår Guds inner-
 liga barmhertighet, genom hwilka up-
 gangen af högdene hafwer oss besökt. Ja
 HERRE Jesu Christe, tina heliga sår äro
 fulle med nåd och barmhertighet, fulle
 med liuslighet och sötma, fulle med kär-
 lek och trohet; the hafwa genomstungit
 tina händer och fötter, och öpnat tin sido
 med et spiut, på thet jag måtte iheraf sma-
 ka, huru söt och liuslig tu äst, HERRE min
 Gud. Jesu Christe, tu som äst så wän-
 lig och liuslig allom them, som med alfwar-
 tig åkalla, så söt och mild allom them,
 som fråga efter dig, så saktmodig och nå-
 dig allom them, som af hiertat älska dig;
 Hielp, at wi usle och eländige menniskor
 måge känna then härliga återlösning, som
 oss genom tina heliga sår wedersfaren är,
 på thet wi måge förnimma tin söta hug-
 swalelles stora myckenhet, smaka tin nå-
 desfullhet, och alltid hafwa tin heliga
 wandel för ögonen, Amen.

Häraf fölger, som redan sades, at hos siälar,
 som blifwit helbrägda, är sedan stor förändring i
 tillståndet emot förr. Then förändringen består
 förnämligast theruti 1.) inwärtas, at the nu hafwa et
 godt förtroende til Gud, och äga frid i sina sam-
 weten, Rom. 5: 1. samt hiertans kärlek til JE-
 sum

sum, och wilja til hans ord och umgänge. Och 2) inwärtres föra en helig wandel, som Apostelen wisar wara en vumgängelig påfölgd af frigörelsen ifrån synden, sågandes: Medan i åren fri wordne ifrån syndene och wordne Guds tienare, hafwen i edor frukt, at i helige warden; och til ändalykt ewignet lif, Rom. 6:22. Men med helgelsen går thet jedan så naturligen til och utan twång, som tå en menniska legat siuf i många år, men åter fått sin hälsa: henne behöfwer ingen twinga til at upstå utur sängene och gå, hon går gärna af sig sielf eller oombuden; ty thet är hennes glädie at hon kan göra thet, och hon gör thet wisseligen ofta förbittida. Theras kunna wi se et klart exempel uti thenhelbrågda giorde mannen, som talas om i Act.3. och frammanföre blef nämder, om hwilken står, at han strart språng up, och stod och gick, och fölgde Petrum och Johannem in i templet, och lofwade Gud. Lycklige äro the lärare, som hafwa hunnit härtil med sina åhörare, at thetas arbete blifwit på thetta sättet wälsignadt i HERNANOM: the hafwa wist något, thet the kunna glädia sig öfwer, och emellan them och thetas åhörare warder wisselrig et stort förtroende, at thet må kunna beta om them: The våra hwarannan i sina hiertan, Phil.1:7. Lärarena kunna i så bestaffadt mål säga med Paulo: Wi hafwom hiertans lust til eder, at dela med eder icke allenast Guds Evangelium, utan och vårt eget lif; ty i åren oss fåre wordne, 1. Theff. 2:8.

För thet 3:die betrakte wi widare **JESU** sanningebud til thetas wisa och Christeliga um-

gångelse med them, som the hafwa at sköta. Then samma beskriwer vårt Evangelium 1) i anseende til theas enfaldighet och rena affiat på Gud, Hans wilja och ära: I hafwen fått förgåfwes, så skolen i och gifwa förgåfwes. Af blotta nåd och utan al förskyllan hafwa the fått sig ombetrod Christi hemlighet, som är försoningen med alla the, at flytande saliga förmohner, och befallning, at förkunna samma försoning: the böra the och göra förgåfwes och utan affeende på lön eller wedergällning. Ifwen så böra the och förehålla sig med alla öfriga syflor, som böra til prediko-ämbetet, såsom med dop, nattward, siukas besök, &c. &c. alt heter the: I hafwen fått förgåfwes, så skolen i och gifwa förgåfwes. Men at gifwa förgåfwes, uphåfwer och förbiuder them icke at under sit arbete taga emot, hwad til dagelig nödtorft tienar; utan thet affstån ger begäret ifrå penninge-girighet, och förgångeliga skatters samlande, therigenom hiertat lätteligen kunde dragas ifrå Gud, och til syflan göras mindre beqwämt. Then saken bestyrker vår Frållare ytterligare så han säger: Hafwer icke guld, icke eller silfwer, icke eller penningar i edra pungar, och ingen wågsträppo, och icke två tiortlar, icke skor och ingen staf, ty arbetaren är wård sin mat. Betrakta man orden rätteliga. så äro the fulle med nåd och Guds godhet: ty hwad hade the varit för obeqwämlighet för thessa män, at slåpa med sig en hop sådana saker, och draga omsorg för theas förwar? Men twårtom, hwad war icke thet för en säker förråds Cassa, at Iesus stod man
för

för alla theas tårswor, och försäkrade at theas nöd-
 torst skulle ej fela? arbetaren är wård sin mat,
 och then skal ei fela, wil han säga, theom wil
 jag draga försörg. Thet pryder en lärares um-
 gängelse härliga, när så tilgår, at han icke fiker
 efter gods och rikedomar eller thenna tidsens wällu-
 ster, och gör, at åhörarena med dubbel nytta hö-
 ra honom: och då Gud wälsignar hans arbete til
 siälars omwändelse, wälsigna the honom igen, thet
 är, the älska honom såsom et Guds wärktug, och tie-
 na honom gärna med sina hästwor til nödtorstig
 uppehålle, för hwilket Gud drager omsörg.

2.) Beskrifwes ungångelsen i anseende til
 menniskorna, med hwilka the kunna inlåta sig i be-
 kantskap och godt förtroende: Swar j gån in uti en
 stad eller by, eller och i en Församling, så spör-
 jer om ther någor inne är, som thes wårdig är.
 Wårdig kan här förklarås med andelig torstig
 och fattig, eller en sådan, som ser och känner sig be-
 höfwa underwisning: ty äfwen som en syndares
 wårdighet för Gud består endast theruti, at han
 känner sit elände och sin otwårdighet, quider thes
 öfwer, och wil hafwa hielp, (Större och annan wår-
 dighet kan ej gies på syndarens sida, thes öfwer Gud
 wil förbarma sig;) altså säges och thet hus och then
 siäl wara wårdig, at blifwa et hårbärge och sällskap
 för Jesu wittnen, som ser sig behöfwa, och föl-
 gakteligen tager emot theas lärdom, då the wilja
 underwisa henne til salighet. Guds sänninges
 bud göra försök hos en hwar, och underlåta icke at
 biuda alla til Jesum: the lida och oftast mycken

motfågelse och smålek i tosamod för sin måstars skuld; men så länge the icke winna ingång i hiertat med ordet, så at ther märkes hunger och åstundan efter Guds Nåd och Jesum, gå the ej in i någon nära Christendoms förbindelse och förtroende med någon; men ther the hafwa funnit et sådant förtroende, äro the icke ofstadige och i oträngde mål ombytellige theruti, at the för något enda ords skuld, eller för mistankar eller någon annan lekamlig obehöglighet, bryta thet samma; icke eller öfvergifwa the en liten församling, therest the wunnit sådana wänner, och för några lumpna jordiska förmoner söka sig til en större; jag säger med flit, the söka icke: ty annat är thet, om Gud kallar och sänder en lärare: blifwer ther, står här i Evangelio, til thes i dragen tådan, thet wil säga, til thes edart förwärf är ther full komnadt, och Gud kallar eder tådan.

3.) Wisas at umgångelsen i så måtto skal aldrig vara utan wålsignelse, såsom the ock sielfwe äro Herrans wålsignade: När i går in i et hus, säger Jesns, så hälsar thet, och är thet så, at thet huset är wärdigt, eller, som sades, anammar eder hälsning och lärdom, så kommer eder frid öfwer thet; men är thet icke wärdigt, wil thet icke höra och anamma eder, så kommer eder frid til eder igen. Fölgackteligen blifwa siälur, som plåga förtroligit umgånge eller wänskap med Jesu wittnen, delaktiga af samma frid, salighet och wålsignelse med them, at ther sannas: Swar två eller tre äro församlade i Jesu namn, thet är han sielf mit ibland them, och wålsignar them, Matt. 18:20.

4.) Beskrifves umgängelsen af sändabudens alfvarsamma förehållande emot them, som icke anamma them: Ther som ingen anammar eder eller hörer eder ord, så går ut af thet huset och staden eller Församlingen, och studder stoftet af edra fötter. Sådant skulle ske therföre, at the ther med wille säga: wi hafwe icke haft affseende med wårt arbete på edart timeliga goda til någon wergällning, nej, icke så mycket som stoftet under våra fötter; i haden gärna mått behålla edart jordiska goda; wi hafwe sökt edra själar, at få them til Jesum, och i hafwen icke welat: wi hafwe ei fått hårbårge hos eder, i hafwen ej welat anamma vår lära: med et ord, i hafwen ej welat anamma något af oss, så wele wi ej eller föra stoftet under föttern bort ifrån eder, ej eller wele wi hafwa någon del med eder, ty vår Immanuel och måstare säger: Sodome och Gomorre land warder drågeligare på domedag, än then stad, thet hus, och then själ, som så ochristeligen skickar sig. Med thenna punct wele wi ej längre uppehålla oss; man önskar af hiertat, at intet hus, och ingen själ af thenna Församling, måtte mot bättre wett, och med upsåt, göra sig skyldig til sådan swår dom på Herrens domedag; utan håldre så skicka sig i nådenes tid, at hwar och en med sina barn, jämte Jesu wittnen och sanningebud, måtte få glädia sig tillsammans, först här i nådenes, och sedan ther i härlighetenes rike!

Tillämpning.

Således hafwe wi nu i möjligaste forrthet på thenna stunden betraktat, Beskaffenheten af the

vårta Guds och Jesu sanningebud eller arbetare i Guds säd: 1. til thetas kallelse och sändande 2 thetas arbete och syssa; och 3 thetas wisa och christeliga umgängelse. Nu emedan thenna hederwårda och Christeliga Församlings respectiue Ledamöter på thenna dagen äro enhälligt samman kallade til ändemål, at hålla et fridt wahl til ordinarie Lärare i Församlingen; så slute wi samtalet med tro innerlig suckan, at Guds Helige Ande wille här öppna Jesu öma hierta för oss, och göra hans förmaning kraftig, til at bedia sådenes Herr, han wårdigas sända här en trogen arbetare uti sin säd. Wi tro helt wist, Herre Jesu, at tu ömkar sig öfwer oss, och wil oss wäl. Du tu hafwer så dyrt köpt och igenlöst oss Gudi med tit blod. Du wille förhensfull tråda på vår sida, och hielpa oss bedia, samt med tin förbön helga våra böner, at the måga wara Gudi tacknämliche.

Så wände wi oss tå til dig, tu trofaste och barmhertige Gud: wi bekänne för dig våra synder, at wi med vår hiertans hårdhet hafwe bedröfwat tin Heliga Ande, i thet wi försummat många goda tilfallen, som tu af öförfkyld nåd hafwer förunnat oss; men vår Gud förlåt oss vår synd och öfwer gif oss icke: låt ännu tit ansiktes lius lysa oss och gör i thenna dag et nådes teken med oss therutinman, at tu låter falla och sända thenna tin dyrt köpta Församling en sådan lärare, som känner dig, och förstår med et ömt hierta, uti Öfwerherdans Jesu namn, at umgå med syndare. Låt walet aflöpa så, Du store och starke Gud, Du wälsignade Frälsare, och Du wårdige helige Ande, at hwar man, som här

här är tillstådes, må ögonstfkenligen kunna se med ögonen, hwem tu HERre, HERre! utföra och wälja wil.

Thet wittne och sändningebud, som tu HERre, i tit allwisa råd och efter tin Gudomeliga försyn, i dag wil låta falla; wårdes tu sielf i nåder beskydda och beskärma emot all fiendans list, magt och afwund, som ganska stor är; men tu wår Gud kan mycket lätt göra hans magt til intet, och gå tit mågtiga Gudoms råd härliga igenom: Himmel och jord måtte bäfwa för tig, HERre, HERre, helwetis krafter gifwa sig, ja sielfwe dieselarne förtwisla, så tit wälsignade stora och förskräckeliga namn förklarar sig på jordene. Alltså är tig ingen ting omögelig, utan hwad tu wilt hafwa fram, kan ingen förhålla, och then tu wilt wälsigna, han är wälsignad ewinnerliga. Wi kunne förthensskuld med all barnslig tilförsigt anbefalla wår angelägenhet och wårt hiertas åliggande i tina händer: sänd så HERre, HERre, hwem tu sända wil, och honom, som tu allena bäst känner, wårdes tu wälsigna, samt med tin nåd i Jesu upfylla, at så han får sig sylan ombetrod, han må henne Christeligen och i wälsignelse förestå, tino namne til äro, och thenna fåra Församling til mycken lugnad! Amen.

Wi slute talet med fölgande verser, som nu efteråt komma at siungas, Ps. 200. 6, 7, 8, 9, 10.

Så skicka nu tin Elena hiord,
 The herdar som then wakta,
 Och spisa med tit helga ord;
 Sitt fall rätt troligt akta.
 Wi äre, Gud, tin egne får,
 Igenom Jesu dyra får,
 Från ultiwen återlöste.

Them

Ehem som arbeta i tin såd,
 Som dyrbar är och mycken,
 Med kraft af högden tu beklåd;
 At the i alla stycken,
 Må finnas tro arbetare,
 Rätt kallas HErrans tienare,
 At såden ej förderfwas.

Förtag, o Gud, then stemma sed,
 Ehen satan hafwer drifwit,
 Som är så stugg och svåra led,
 Och skadar of til lifwet,
 At mången löper med tin bud,
 Til thenna tjänst: O store Gud!
 Sit straff thet med förökar.

Ty gif tu of en sådan nåd,
 Som själen ewigt riktar,
 At wi förblifwe wid tit råd,
 Hwar til titt ord of pliktar:
 Och bedie tig rätt innerlig,
 Tu wille sända nådelig,
 The herdar som tig frukta.

Gif them som här i tiena tig,
 Din Helga Andes nåder,
 At the förkunna slitelig,
 Allt hwad tit ord of råder,
 Thet ware ljust, thet ware ledt,
 Så låt of dock så höra thet,
 Dit ord låt aldrig döljas! Amen.